

Het laatste oudejaar van de mensheid

Ook verscheen van Niccolò Ammaniti:

Ik ben niet bang
Ik haal je op, ik neem je mee
Zo God het wil
Kieuwen
Jij bent mijn schat
Laat het feest beginnen!
Ik en jij

Niccolò Ammaniti

*Het laatste oudejaar
van de mensheid*

Vertaald uit het Italiaans door Etta Maris

Lebowski Publishers, Amsterdam 2011

Eerste druk, november 2003
Zesde druk, oktober 2011

Oorspronkelijke titel: *L'ultimo capodanno dell'umanità*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Mondadori, 1998
© Niccolò Ammaniti, 1998
© Vertaling uit het Italiaans: Etta Maris, 2007
© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2011
Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam
Foto auteur: Hollandse Hoogte / Grazia Neri
Typografie: CeevanWee, Amsterdam

ISBN 978 90 488 1157 1
NUR 302

www.niccoloammaniti.nl
www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

lebowski

Dit boek is ook leverbaar als e-book:
ISBN 978 90 488 0460 3

*Toen Sherree Rose zag dat het feest
een groot succes was en dat de gasten
lachten en dansten, vroeg ze zich af:
waarom amuseert iedereen zich hier en ik niet!
Sherree wist niet dat alle gasten, niemand
uitgezonderd, op dat moment hetzelfde dachten.*

Clive Blatty

‘Bij kilometerpaal twaalf van de Via Cassia, op nummer 1043, bevindt zich het Woonpark van de Eilanden. Het complex bestaat uit twee moderne appartementengebouwen (gebouw Capri en gebouw Ponza) en is een voorbeeld van uitgekiende, op maat verwezenlijkte architectuur, met veel groen en ruimte en een schitterend uitzicht op het weelderige Romeinse platteland. Met zijn olympisch zwembad, hardcourt en grote parkeerplaats is het de perfecte plek voor wie dicht bij de natuur wil wonen maar geen afstand wil doen van modern comfort. Vlakbij het woonpark bevindt zich dan ook een winkelcentrum met een supermarkt, kledingzaken, kapsalons, een wasserette, enzovoort. Op dit moment worden er tevens een bioscoop en een discotheek gerealiseerd.

Niet ver van het centrum van Rome (slechts een kwartiertje met de auto!) is het Woonpark van de Eilanden ideaal voor iedereen die in de stad werkt en wil wonen in een oase van exclusieve rust en vrede...’

Uit de reclamefolder van het Woonpark van de Eilanden

Dinsdag 31 december 199...

I CRISTIANO CARUCCI

19.00 UUR

Cristiano Carucci had drie mogelijkheden bedacht om door die vervloekte avond te komen.

Eén.

Met de rest van de groep naar buurthuis Argonauta gaan, waar die avond het megaoudejaarsblowfestijn en een concert van Animal Death op het programma stonden. Maar die band stond hem behoorlijk tegen. Vervelende fundamentalistische vegetariërs. Hun lievelingsspelletje was rauwe karbonades en bloederige runderlappen in het publiek gooien. De laatste keer dat hij naar een concert van hen was gegaan, was hij onder het bloed thuisgekomen. En bovendien speelden ze een afgrijselijk soort Anconese rockmuziek...

Twee.

Visgraat bellen, de 126 nemen en kijken wat er in het centrum te doen was. Misschien binnenvallen op een of ander feest. Om twaalf uur zouden ze natuurlijk ergens stomdronken vast komen te zitten in de verkeerschaos, en in die zee van opgewonden toeterende eikels toosten op het nieuwe jaar.

Mijn god, wat een treurnis!

Hij draaide zich om op zijn bed, griste het pakje Diana blauw van het nachtkastje en stak er een op.

Het zou best leuk zijn geweest als Esmeralda en Paola er wa-

ren. Maar die twee waren naar Terracina vertrokken. Zonder iets te zeggen. Zeker iets met mannen. Met hen erbij had er misschien nog wat seks in gezeten. Wanneer Paola dronken was liep het altijd uit op seks.

Wie neukt op oudejaar, neukt het hele jaar.

Drie.

Schijt hebben. Schijt hebben aan alles. Aan absoluut alles. Rustig. Een boeddha. Opgesloten in zijn slaapkamer. Gebarricadeerd in de bunker. Een cd opzetten en doen alsof dit niet een speciale avond was, maar een willekeurige avond na een willekeurige dag.

Geen slecht idee, zei hij tegen zichzelf.

Eén probleem.

Zijn moeder stond al vanaf vijf uur die ochtend in de keuken om dat stomme oudejaarsdiner te bereiden.

Van wie moet ze dat eigenlijk doen? vroeg hij zich af zonder antwoord te krijgen.

Ze had een overdreven uitgebreid diner georganiseerd voor Mario Cinque, de portier van gebouw Ponza, diens familie (drie kleine kinderen & praatzieke echtgenote & schoonmoeder met parkinson), de tuinman van het woonpark Giovanni Trecase en diens vrouw, de bewaker Pasquale Cerquetti en diens zus Mariarosaria van vierentwintig jaar (superlekker stuk!). Alleen Stefano Riccardi ontbrak, die had die avond dienst in de portiersloge. Ze had iedereen uitgenodigd die in het woonpark werkte.

Nee, ze had het niet tegen Salvatore Truffarelli gezegd, die belast was met het onderhoud van het gemeenschappelijke zwembad. Met hem had ze ruzie.

Mijn moeder is ongelooflijk! Zelfs op oudejaarsavond kan ze ze nog allemaal verdragen.

Mevrouw Carucci was de portier van gebouw Capri.

Gezellig met zijn allen samen in dat kleine souterrain waar ze

leefden als muizen. Zich volstopten met eten. Hun lever ruineerden met gefrituurde rommel.

Hij stapte uit bed en rekte zich uit. Hij gaapte. Hij keek in de spiegel.

Zijn gezicht zag er werkelijk weerzinwekkend uit. Rode ogen, roos, een baard van twee dagen. Hij stak zijn tong uit. Die leek wel een tennissok. Hij dacht aan wat hij allemaal zou moeten doen om zichzelf uit dit moeras omhoog te trekken.

Zich wassen, scheren, aankleden en bovenal de keuken in gaan en iedereen groeten.

Nee... Dat is echt onmogelijk.

Ga maar voor optie drie!

Hij deed de deur op slot. En snoof als een jachthond de lucht op.

Er hing een sterke, vette lucht in de kamer.

Wat is ze aan het maken? Broccoli? Bonen?

Wat was dat voor dodelijke stank?

O nee, dat komt natuurlijk doordat mijn moeder boodschappen doet in Verano, vlakbij de begraafplaats.

Hij zette de stereo-installatie aan. Nirvana. Hij voelde iets vagelijk heroïsch in zijn handelen, iets ascetisch zelfs, in zijn minachting voor de wereld en voor genot tot elke prijs.

Je kán het, lul van een boeddhistische monnik die je bent!

En hij liet zich weer op zijn bed vallen.

2 THIERRY MARCHAND

19.30 UUR

Thierry Marchand vond eindelijk een parkeerplaats voor zijn Volkswagenbusje. Het was een raar gezicht, die rammelkast met op de zijkant het anarchistenteken, tussen Mercedesen 700, Saabs 9000 en andere luxe slagschepen.

Hij had twee uur vastgestaan in het verkeer op de Via Cassia, met het risico dat de motor zou smelten. Scheldend op de Romeinen had hij iedere meter moeten bevechten.

Wat hem het meest tegenstond was dat die dwazen, als sardientjes in een blikje in hun auto's gepropt, eruit zagen of ze blij en gelukkig waren. Ze lachten. Ze toeterden.

En dat allemaal omdat het oudejaar is. Belachelijk! Derdewereldland.

Tussen zijn benen klemde hij een fles Kasatsky-wodka, geproduceerd en gebotteld in Ariccia, een dorpje bij Castelli, in de buurt van Rome. Zesduizend lire per fles. Hij nam een slok en liet een boer. Vervolgens haalde hij een propje uit de zak van zijn verbleekte spijkerbroek. Hij vouwde het open.

'Discotheek De Weerwolf, Via Cassia 1041' stond erop.

Daar dus.

Pal voor het busje. Een grote danstent met een knipperend uithangbord. Voor de deur een rij chic geklede mensen. Mannen in donkerblauw pak, sommigen zelfs in smoking, vrouwen in lange jurken, allemaal met afgrijselijke bontjassen aan. Uitsmijters in oranje donsacks voor de ingang.

Minder dan vijftig meter rechts van de discotheek, voorbij de AGIP-benzinepomp, zag hij een groot hek met een oprit.

Het was er een komen en gaan van auto's.

Wat is dat?

Hij kneep zijn ogen samen.

Op de muur zag hij een groot koperen bord. WOONPARK VAN DE EILANDEN stond erop. Links van het hek een portiersloge en rechts een kerstboom vol verlichte ballen. Aan de andere kant van de muur en de naaldbomen zag hij twee appartementsgebouwen uit de jaren zeventig. Daken van donkerbruine dakpannen. Schotelantennes. Bakstenen. Balkons vol planten die in de winter waren bevroren. Penthouses. Grote verlichte glaswanden.

Een rijkeluisoord!

Thierry opende zijn portier en stapte uit.

Het was ijskoud. Er stond een wind die je oren afsneed. De hemel was bedekt door grote, donkere wolken.

En knallen. Kleine explosies. Voorzichtige lanceringen voorafgaand aan de chaos van middernacht.

Ach ja, knallen. Natuurlijk, op oudejaarsavond wordt er geknald...

Thierry stak een Gitane zonder filter op, opende het zijportier van de bestelbus en haalde Régine eruit. Zijn Keltische harp. Ze was gewikkeld in een dikke donkerblauwe doek. Hij pakte haar tussen zijn armen vast, duwde met zijn voet het portier weer dicht en liep naar de ingang van De Weerwolf, langs de elegante boa die roerloos wachtte voor de discotheek.

Dat inferieure spul dat hij achterover had geslagen, brandde in zijn maag en zijn benen voelden als de tentakels van een inktvis.

Tering, ik ben nu al bezopen! constateerde hij klinisch.

De twee uitsmijters die de genodigden controleerden zagen hem aankomen. Hij waggelde heen en weer. Met dat ding tussen zijn armen geklemd.

Wie was die vreemde vent?

Met die vettige gele snor. Die ogen als van een gekookte zeebarbeel. En dat haar... Blond, lang, vies.

Een oude Viking wiens laatste uur heeft geslagen? Een Duitse hippie die tot uitsterven gedoemd is?

‘Wat wil je?’ luidde de grimmige vraag van een uit de kluiten gewassen knul met een laag voorhoofd, die uit zijn camelkleurig colbert en streepjesoverhemd leek te barsten dat om zijn stierennek knelde.

‘Wie?! Ik?’

‘Ja, jij.’

‘Ik moet spelen.’

‘En wat zit daarin?’

‘Régine. Mijn harp.’

Thierry liep door naar de deur zonder zich iets van de uit-smijters aan te trekken, want Régine woog een ton, maar een grote hand hield hem tegen.

De betalende gasten staarden hem met koeienogen aan.

‘Wacht! Wacht eens even... Waar ga jij heen?! Rustig aan!’

De stoere knul pakte de intercom en begon erin te praten. Hij dempte zijn stem.

‘Het is goed! Je mag erdoor. Het enige probleem is dat dat zo niet gaat. Heb je jezelf gezien? De mensen betalen hier om binnen te mogen. Zo kan het echt niet!’ zei de jongen, misnoegd het hoofd schuddend.

Thierry begon zenuwachtig te worden.

‘Wat bedoel je?’ snoof hij geïrriteerd.

‘Zoals jij gekleed bent.’

Thierry zette de harp neer en bekeek zichzelf.

Hij droeg zijn oude, onvervangbare suède jack met franjes, het gebruikelijke spijkeroverhemd, zijn spijkerbroek, inderdaad een beetje vuil van de olie van de versnellingsbak die gister op de snelweg kapot was gegaan, zijn riem met de gesp in de vorm van een bizonkop en zijn cowboylaarzen.

Alles normaal...

Hij hief zijn armen omhoog en vroeg: ‘Nou vriend, wat is hier niet goed aan?’

3 GIULIA GIOVANNINI

19.32 UUR

Giulia Giovannini woonde op de tweede verdieping van appartementengebouw Ponza. Pal tegenover het gebouw waar Cristiano Carucci woonde.

Ze had dat appartement zes maanden daarvoor gekocht van de erfenis die haar vader haar had nagelaten. En omdat ze een energieke meid was, had ze alles zelf opgeknapt, zonder hulp van wie dan ook. Ze had de muren zalmroze geverfd, ze had gestuukt, de kozijnen vervangen en kleurige Laura Ashley-gordijnen gekocht.

Ze woonde er alleen, ook al was Enzo Di Girolamo, haar nieuwe vriend, sinds kort bij haar ingetrokken. Meteen toen hij de week daarvoor de huissleutel had gekregen, had hij al zijn spullen gepakt en was hij verhuisd.

‘Wat heb ik een ongelooflijk grote stommititeit begaan!’ zei Giulia tegen het lege appartement toen ze met haar boodschappentassen binnenkwam.

Enzo had er een zwijnenstal van gemaakt en was weggegaan.

Op de salontafel voor de televisie stonden vuile borden, op het tapijt lagen een leeg bierblikje en broodresten.

Wat kan jou het schelen, je schatje ruimt het toch wel op.

‘Als je een vinger geeft, nemen ze je hele arm! Ze zijn allemaal hetzelfde,’ brieste ze.

Ze was niet echt boos.

Eigenlijk vond ze het wel leuk dat er een man in haar leven was die haar maniakale orde een beetje verstoorde.

Snel ruimde ze alles op.

Ze was vreselijk achter op haar tijdschema. De gasten zouden om negen uur komen.

Minder dan twee uur.

Het was uitgelopen bij de kapper en in de lingeriewinkel. Ze had belachelijk veel geld uitgegeven aan rode jarretels, een slipje en een beha.

Ze liep naar de keuken en legde het rundvlees in de oven, de rest was al gedaan, kant-en-klaar uitgestald op het keukenblad. Ze opende de koelkast, pakte een fles prosecco, schonk een glas in en liep naar de badkamer.

Ze moest zich wassen, verkleeden en optutten.

Ze draaide de kraan van het bad open en kleedde zich uit.

Giulia was slank. Maar haar twee grote borstklieren waren in al hun overvloedigheid omhooggericht zonder zich iets aan te trekken van de zwaartekracht. Lange bovenbenen en hoge stevige billen.

Ze keek in de spiegel.

Ze leek net een meisje uit de *Playboy*. Naakt, met dat gepermanente, roodgeverfde haar en dat wijnglas in haar hand.

En ze kon de verleiding niet weerstaan.

Ze moest absoluut zien hoe dat zojuist gekochte setje haar stond.

Ze rende naar de slaapkamer en trok de lingerie uit de verpakking.

Op het nachtkastje naast haar bed knipperde het lampje van het antwoordapparaat. Ze drukte op play en liep terug naar de badkamer. Terwijl ze de push-upbeha aantrok luisterde ze naar het eerste bericht.

Het was mammi die belde vanuit Ovindoli.

‘Veel geluk! Veel geluk! Veel geluk, mijn zonnetje! En nogmaals veel geluk! Ik hoop dat je een fantastisch jaar zult hebben. Beter dan het afgelopen jaar. Geld, geluk en liefde. Ja, vooral liefde voor mijn enige, allerliefste dochter! Ik hou van je, schat-boutje!’

Ze kon haar niet uitstaan als ze zo praatte.

Een oude vrouw met de stem van een klein meisje.

Beslist een beter jaar...

Maar over het afgelopen jaar had ze helemaal niet te klagen. Ze had een man gevonden die ze aardig vond (we kunnen zelfs zeggen: van wie ze hield), een huis in een chique buurt en een vaste baan als secretaresse op een groot kantoor in het centrum.

Wat wilde ze nog meer?

Niets.

Ze trok haar hoge hakken aan.

Niet slecht!

Het tweede bericht was van Clemo.

‘Giulia, met Clemo. Ik wilde zeggen dat Fiorenza niet komt... Ze heeft hoofdpijn. Het spijt haar zeer. Ik hoop dat je het niet erg vindt...’

Hij liegt! Ze hebben weer ruzie gehad.

Ze trok haar Sculpture-beha aan. Die maakte van haar borsten twee schaamteloze voetballen.

Het derde bericht was van Deborah.

‘Hoi Giulia, met Debby. Ik weet echt niet wat ik moet doen. Wat trek jij...’

‘Hallo?! Hallo Debby! Met Enzo.’

‘Enzo?’

Enzo had Deborah gesproken zonder het antwoordapparaat uit te schakelen, zodat het hele gesprek was opgenomen.

‘Ja, met mij. Giulia is er niet. Wat ben je aan het doen?’

‘Niks... Ik baal! Ik heb helemaal geen zin om naar dat etentje van Giulia te gaan. Verdorie! Ik ben vanavond helemaal niet in de stemming. Oudejaar zou je in een moslimdorp moeten doorbrengen. Daar gaat iedereen om tien uur naar bed.’

Aardig! Erg aardig! dacht Giulia terwijl ze badschuim in bad goot. *Moet je zien wat een trut. En waarom zegt ze dat eigenlijk allemaal tegen Enzo?*

‘Moet ik echt komen?’

‘Ja natuurlijk. Ik heb er zelf ook geen zin in, dat weet je toch. Maar we zullen wel moeten.’

Giulia liep terug naar de slaapkamer en ging op het bed zitten.

‘Goed, ik kom. Als jij maar bij me bent. Ik doe het alleen voor jou, Knorretje. Maar je moet nu even hier komen, ik heb heel wat knuffels nodig om deze avond goed door te komen... Ik mis je!’

Shit!

‘Ik jou ook. Heel erg.’

Shit!

Giulia voelde haar maag samenkrimpen. Ze sperde haar mond open en probeerde diep adem te halen maar haar luchtpijp was een doodlopend steegje geworden waar de lucht niet doorheen kon.

‘Goed... Maar ik kan niet lang blijven. Giulia komt zo thuis. Ik heb beloofd dat ik haar zou helpen.’

‘Goed. Tot zo dan.’

Einde van het telefoongesprek.

Nu begon alles om Giulia heen te draaien. De kamer, het bed, de plafondlamp. Koud zweet droop langs haar oksels en gloeiende vlammen verhitten haar gezicht. In één slok dronk ze het glas prosecco leeg.

Je hebt het niet goed gehoord. Rustig. Je gaat het nu nog een keer afspelen en dan zul je zien dat je je vergist. Je hebt geballucineerd. Een heel normale akoestische hallucinatie. Je hebt het gewoon niet goed gehoord...

Ze speelde het nog drie keer af.

De laatste keer wist ze dat alles waar was. Dat het geen grap was. Dat die snol háár man Knorretje noemde. En dat háár man Deborah heel erg miste.

Intussen had de pijn zich van haar maag naar haar keel verspreid en lag ze te rochelen op het bed.

‘God nog aan toe. God nog aan toe, wat voel ik me beroerd... Hondsbereoerd. Doodziek.’

Zo bleef ze, halfnaakt, op het bed liggen.

Vervolgens probeerde ze te huilen.

Er gebeurde niets. Het lukte niet.

Haar ogen waren droog als woestijnstenen. Maar binnen in haar bewoog iets. Er woedde een storm. Het was geen verdriet of pijn omdat ze was belazerd door Enzo, aan wie ze haar huis-

sleutels had gegeven, door Deborah, haar beste vriendin, haar vriendin van de brugklas van het gymnasium. Nee, in Giulia's hart zwol in die wervelwind van gevoelens iets anders aan, iets slechts en bitter wat plotseling losbarstte en haar deed grijnzen en lachen als een hyena.

Razernij. Woede. Haat. Minachting.

Dat was wat ze binnen in zich had.

Voor die hoer die haar vent afpakte en voor die hufterige klootzak.

‘Ahhhh!! Hier zullen jullie voor boeten! Ik zweer op het hoofd van mijn moeder dat jullie hiervoor zullen boeten,’ bries- te ze ten slotte, terwijl ze op het bed ging staan. Ze trok het bandje uit het antwoordapparaat en hief het met beide handen, alsof het de heilige graal was, in de lucht, kuste het vervolgens en legde het in de la van het nachtkastje, deed die op slot en stopte de sleutel in haar beha.

Ze liep naar de woonkamer en pakte twee zilveren fotolijstjes.

In het ene lijstje zat een foto van Enzo die een zeebaars vast- hield, in het andere een van Deborah in skipak op de piste van Campo Felice. Ze smeedt ze op de grond. Terwijl ze erop sprong braken de lijstjes en het glas. Ze pakte een fles met alcohol, gooide die erover leeg en stak ze aan. Onmiddellijk stegen er geniepige donkerblauwe vlammen op en Giulia wist dat dat vuurtje meteen moest worden geblust omdat anders het parket en het hele huis in de hens zouden gaan.

Ze spreidde haar benen en plaste erop.

‘Opa! Opa! Kijk!’ zei Michele Trodini, terwijl hij samen met zijn opa, meneer Anselmo Frasca, een lange rij vuurpijlen in de bloempotten van zijn moeder prikte.